

Gemeente van Christus,

Op de eerste gemeente-avond waarop de kerkenraad de fusieplannen aan de gemeenteleden voorlegde, gaf Alle Jacob een toelichting. Daarin gebruikte hij een beeld, dat tot op de dag van vandaag doorwerkt. Hij zei dat we als streekgemeente “een lange verlovingstijd achter de rug hadden en “dat het tijd was om de lapen bynoar (bijeenoar) te smiten.”

Ik dacht afgelopen week bij het voorbereiden van deze dienst: laat ik voor de zekerheid toch maar even het woordenboek erbij pakken. Tot mijn verbazing vond ik onder “lap” als eerste betekenis: een zedeloos persoon... en als tweede: een koe waar wat aan mankeert.

Mijn verwarring was groot. Gelukkig vond ik een stukje verder - onder lape - de uitdrukking die Alle Jacob toen gebruikte. Het betekent zowel “gaan samenwerken”, als met elkaar in het huwelijk treden.

In de uitnodiging voor vandaag wordt dezelfde beeldspraak gebruikt: we vieren vanochtend een “trouw-dienst” en spreken het ja-woord. Van de voorbereidingscommissie (Anita en Piety) kreeg ik de vraag om er vanochtend een soort huwelijksdienst van te maken. Dat bleek nog niet zo eenvoudig. Ik ging op zoek naar symbolische handelingen en zo, maar kwam er niet goed uit.

Het kreeg al snel iets gemaakts, merkte ik

Uiteindelijk heb ik gekozen voor de beide schriftlezingen die jullie zojuist hebben gehoord.

Over allebei wil ik iets zeggen. Niet te lang, want deze dienst mag uiterlijk drie kwartier duren.

Prediker was een wijsheidsleraar uit de 3^e eeuw voor Christus. Hij was op zoek naar wat zin zou kunnen geven aan ons bestaan. Dat valt nog niet mee. Veel van wat hij onderzoekt blijkt “lucht en leegte” te zijn. Maar in het fragment uit het vierde hoofdstuk dat we zojuist hebben gehoord, is hij dan toch iets op het spoor gekomen dat van wezenlijk belang is voor hoe mensen samen gestalte kunnen geven aan het bestaan.

Mensen zijn er niet voor bestemd om helemaal alleen in het leven te staan. Maar om dat samen met anderen te doen.

Dit gedeelte werd in mijn vorige gemeenten zeer geregeld gekozen voor een huwelijksdienst. Dat is begrijpelijk, alhoewel het hier nadrukkelijk niet over het huwelijk gaat. Het is veel breder, algemener, wat Prediker op het oog heeft.

“Mensen zijn niet geschapen voor de eenzaamheid, maar om elkaar tot zegen te zijn”. Zo staat het in het huwelijksgebed dat ik vaak heb gebruikt. Waaraan dan meteen werd toegevoegd dat een huwelijk één van de vele manieren is om daaraan gestalte te geven.

Iemand die zonder levenspartner door het leven gaat, is niet zielig. Maar iemand die helemaal alleen, zonder familie of vrienden - of kennissenkring, buiten elk sociaal verband om door het leven gaat, - dat is wél erg.

Want samen sta je sterker in het leven. Je kunt elkaar overeind helpen, warmen, bijstaan, zegt Prediker. Je kunt elkaar troosten, inspireren, aandacht voor elkaar hebben, lief en leed met elkaar delen, zou je daaraan kunnen toevoegen.

Dat kan dus in allerlei vormen van relaties gebeuren. Zó breed bedoelt Prediker het. Het kan dus ook heel goed gebeuren in een gemeente van Christus.

In onze streekgemeente is dat gelukkig het geval. Toen ik hier - drie jaar geleden alweer - kwam, was het in mijn beleving eerlijk gezegd al één gemeente. Al werd er dan zo hier en daar nog wel per dorp vergaderd.

Wat er sinds de oprichting van de streekgemeente gebeurd is, is dat de verschillende onderdelen ervan op een heel organische, natuurlijke manier door de jaren heen steeds meer met elkaar verstrengeld, vervlochten zijn geraakt.

“Een koord dat uit drie strengen is gevlochten, is niet snel stuk te trekken”, zegt Prediker.

Dat is een mooi en zeer toepasselijk beeld, voor deze dag: voor hoe Boazum, Lytsewierum-Rien en Wiuwert-Britswert-Easterwierrum, als drie strengen steeds hechter met elkaar vervlochten zijn geraakt.

De wijze waarop dat is gebeurd, is in mijn beleving precies de reden waarom het fusieproces van het afgelopen jaar in onze gemeente zo rimpelloos is verlopen. Ik kan jullie verzekeren dat ik dat wel héél anders heb meegemaakt.

De sfeer waarin dat proces is verlopen, de sfeer in onze kerkenraad en de sfeer in onze gemeente zijn in zekere zin voorbeeldig, vind ik. Er wordt “eendrachtig samengeleefd”, om maar eens een term uit de tweede schriftlezing te gebruiken.

Waarmee we de overstap naar Handelingen maken. Daar wordt een wel zeer idealistisch beeld geschetst van het leven in die eerste gemeente van Christus. (vgl. hand.2: 43-47)

Waarschijnlijk als reactie óp - en als tegenbeeld vóór hoe de samenleving ook toen al in elkaar stak.

In die eerste gemeente hadden ze alles gemeenschappelijk, zegt Lucas. Wie een stuk grond of een huis bezat, verkocht het en de opbrengst kwam ten goede aan wie het nodig had.

“Men leefde in gemeenschap van goederen met elkaar” om maar eens een huwelijkse term te gebruiken.

Zoals ook wij dat vanaf vandaag doen, waar het gaat om grond of bezit van de tot nu toe afzonderlijke gemeenten. Het is, ik heb het al vaker gezegd, zeer bijzonder dat ook die hele materiële kant van het proces (voor zover ik weet, tenminste) zonder slag of stoot is verlopen. In dergelijke fusieprocessen kan juist het bezit voor grote obstakels zorgen, wat natuurlijk binnen een gemeente van Christus per definitie niet zou moeten kunnen, toch?

Je hoeft daar bijvoorbeeld de Bergrede maar op na te slaan, om te zien hoe Jezus zelf dacht over het hebben van geld of goed (Verzamel voor jezelf geen schatten op aarde; mot en roest vreten ze weg en dieven breken in om ze te stelen...Mt.6: 19...Je kunt niet God dienen én de Mammon Mt.6: 24).

Maar niets menselijks is ons binnen de kerk op dit gebied vaak niet vreemd, helaas.

Bijzonder dus, dat het in onze Slachsang zo is verlopen! Dat is iets om dankbaar voor te zijn.

Ik ga afronden. We zijn begonnen met die beeldspraak van een huwelijk. We besluiten er ook mee.

In het Nieuwe Testament wordt de gemeente wel “de bruid van Christus” genoemd.

Denk maar eens terug aan een lied dat we vorige week bij het avondmaal nog hebben gezongen, lied 384:

De lichten zijn ontstoken, de liefde wordt gevierd,
het leven is ontloken, de bruid heeft zich versierd.

Christus en de gemeente van Christus, als bruidegom en bruid. Ik noem het tot slot, omdat precies in en dóór die relatie met Jezus ons leven, ons bestáán als gemeente mogelijk wordt.

Het lijkt een open deur, maar toch,-

Je ziet het gebeuren in die eerste gemeente, waar “de apostelen met grote kracht blijven getuigen van de opstanding van Jezus.” Van liefde sterker dan de dood. Liefde van God, mens geworden in Christus. Liefde van God die ook mens wil worden in ons.

Ik geloof dat in alle bescheidenheid en alledaagsheid dat ook in onze gemeente het geval is.

Heel menselijk. Heel dichtbij.

Amen.